

YOUNG ADULT

ANDREA
CONTOS

PŘESTAŇ

MI

LHÁT

THRILLER

COSMOPOLIS

PŘESTAŇ

MI

LHÁT

ANDREA CONTOS

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Eva Kadlecová, 2024
Copyright © 2022 by Andrea Contos

STEPHANII, ELIZABETH
A SAMUELOVI: SLUNEČNÍM PRO
MOU BRAMBORU.

KAPITOLA PRVNÍ

NORA

Toto je mé doznání.

Aspoň takové, jakého jsem schopna. Jsou chvíle, a nabalují se na ně další, které už jsem zapoměla. Časová okna, která už nedovedu vyplnit vzpomínkami. Místo nich mi zůstala bílá místa a já si namlouvám, že nejsou důležitá – že jsou to jen malé dílky, kterých k sestavení celku není zapotřebí.

Ale vím, že to tak není. Víím, že některé z těch dílků jsou nejdůležitější ze všech.

A jestli má tohle být moje kompletní výpověď, asi bych měla začít od začátku.

Začalo to jinak, než si všichni myslí.

Nezačalo to tím, že Garrett Packard zmizel. Nezačalo to na tom večírku, kde ho viděli naposled. A nezačalo to ani, když Garrett začal chodit s mojí sestrou.

Začalo to tím, že se v kabinetu paní Porterové objevily dvě nápadně podobné eseje.

Začalo to tím, že *moje* esej byla nahoře podepsaná jménem Garrett Packard.

Můžeme to nějak vysvětlit? zeptala se paní Porterová, jako by všechno nebylo až nechutně jasné. Garrett nepatřil ani do AP kurzů. Měl co dělat, aby prolezl v obyčejných hodinách, vzhledem ke svému intelektu (jak jsem si osobně potvrdila prakticky při každém rozhovoru, který jsme spolu kdy vedli).

A přece Garrett *chodil* na AP kurzy a vedl si tak skvěle, že se vypracoval mezi nejlepších pět procent našeho ročníku. Záhada.

Ale i přesto, kdyby tam toho dne vedle Garretta stál kdokoli jiný než já, nad stejnými esejemi s nadpisy počmáranými rudými otazníky, možná bych ještě pochopila, že paní Porterová bude potřebovat vysvětlení.

Jenže tam nestál kdokoli jiný. Stála jsem tam já. A já jsem nikdy v životě nepotřebovala podvádět. A *kdybych* už se k tomu někdy snížila, zcela určitě by to nebylo kvůli člověku jako Garrett Packard. Jednou v hodině trval na tom, že narval je mytická bytost (i potom, co jsme mu ukázali fotky), a oddělování vedlejších vět čárkou podle něj byla – a teď cituji – „zbytečná práce navíc“.

Možná jsem se měla chovat pokorněji. Možná by to dopadlo jinak, kdybych se paní Porterové byla omluvila, kdybych jí řekla, že si absolutně nedovedu představit, jak došlo k tomu, že zrovna *Garrett Packard* a já jsme odevzdali úplně stejnou esej.

Je možné, že dovolit, aby za mě odpověděl vztek, který mi bublal v hrudi a plazil se mi až k uším, *nebylo* úplně v mém nejlepším zájmu.

Jestli si dobře vzpomínám, zkrřížila jsem si paže a z pusy mi vyletělo něco jako: „Já vám nic vysvětlovat nepotřebuju.“

Paní Porterová byla jiného názoru.

Asi proto jsem se následně ocitla v kanceláři Wilbura G. Wentvilla, toho času veleváženého ředitele Birmingdaleské střední.

„Veleváženého“ říkám s mimořádným sarkasmem. A nejen proto, že s oblibou nosil kravatu ke košilím s krátkým rukávem.

Ředitel Wentville se taky mohl rozhodnout správně. Mohl se podívat na tu dvojici, co se před ním ocitla – tedy na mě a Garretta –, a okamžitě poznat, kdo je vinen. Ale on místo toho zaváhal.

Proč? Nejspíš proto, že ho tahle malá hádanka dostala do velmi nepříjemné pozice. Měl očernit moje jméno? Byla jsem ve třetím ročníku a měla jsem velkou šanci dostat se na Brown – vysokou, kam jsem chtěla chodit od okamžiku, kdy jsem zjistila, že ta škola existuje.

Do té doby jsem byla dokonalá studentka. Vedla jsem debatní

klub, předsedala studentské radě. Zapisovala jsem se do nejpokročilejších kurzů a pravidelně se zapojovala do dobrovolnické práce v komunitě.

Ta holka, co se usmívá na webovkách Birmingdalu, pořádá simulace prezidentských voleb, stará se o opuštěná zvířata v útulku? To jsem byla já.

Zato Garrett Packard se už ve druháku stal hvězdným birminghamským quarterbackem. Čestným chráněncem všech místních absolventů, co nikdy nedokázali zapomenout na své rodné město. Takových, co se mačkali na tribunách a darovali škole velkorysé částky, aby sportovní program nikdy nepotkal tragédie jako nedostatek triček s obrázkem našeho maskota – dost nešťastně pojmenovaného Hřebec Stuey – nebo to, že by hráči museli nedejbože hrát ve stejných helmách jako vloni.

Chvála všem fotbalovým bohům.

Tohle všechno znamenalo, že ředitel Wentville si nadělá nepřátele, ať se rozhodne, jak se rozhodne. A to, jako každý správný slaboch, odmítal.

Místo toho nám nařídil, abychom eseje přepsali.

Po škole.

Po škole, my dva, spolu.

Nešlo mi o to, že to nezvládnou. Samozřejmě že bych to zvládla. Šlo mi o tu nespravedlnost.

A nejen to, šlo mi o to plýtvání časem a energií.

Napsala jsem esej a vyškrtla si ji z mentálního seznamu úkolů. Psát ji znovu by znamenalo snažit se podruhé pro nic za nic, jen proto, abych uspokojila požadavky ředitele Wentvilla, které se zrodily pouze z jeho absence páteře, což by v důsledku znamenalo, že splnit je by ode mě bylo aktem schvalování a napomáhání zbabělému činu. Sečteno a podtrženo – nepřijatelné.

Měla jsem *plán*. Už v devíti letech jsem se rozhodla, jak bude

můj život vypadat, a *oddala* jsem se tomu. Titul na Brownu. Skvělý výsledek v přijímačkách na práva. Studium práv na Stanfordu. Excelentní výsledek v právnické zkoušce MPRE. Upřímně, zkouška z etiky? V etice jsem skvělá. Například vím, že ukrást někomu jeho esej je špatné. A pak samozřejmě advokátní zkouška, kterou projde jen šedesát procent uchazečů.

Tahle statistika mi starosti nedělá. Statistiky mi nestojí v cestě o nic víc než cokoli jiného.

A až na jedno malé škobrtnutí – a přísahala jsem si, že vícrát se mi nic podobného nestane – mi ten plán až doteď vůbec nic nenarušilo. A nyní jsem nehodlala dopustit, aby mi do něj vpadl nějaký Garrett Packard.

Svírala jsem područky židle tak pevně, až mě bolely prsty, slova se mi v hlavě rovnala do dokonalého pořadí, abych s celým tímhle nesmyslem posledních dvaceti minut rychle a efektivně skoncovala. Ale.

Ale pak jsem se na kratičký okamžik podívala na Garretta. Moje odmítnutí verdiktu ředitele Wentvilla by nepochybně podpořil. Jak by mohl udělat něco jiného? Bez ohledu na svůj intelekt by se měl Garrett Packard při náznaku, že je podvodník, spravedlivě rozčlít. Ať jsem si o něm myslela cokoli, i on měl svou reputaci, které chtěl dostát. Fotbaloví skauti brali podvádění dost vážně.

Jenže to nebyl vztek, co jsem spatřila v Garrettově tváři. On se vlastně netvářil vůbec nijak.

Zvláštní.

A co víc, na čele se mu začínala lesknout vrstvička potu, a když se mi podíval do očí, viděla jsem v nich pouze strach.

Dneska, když vím, co vím, říkám si, že jsem se nad ním tenkrát možná měla slitovat.

Evidentně jsme oba věděli, jak to bylo: Garrett využil svého vztahu se Sophií, aby se dostal k mojí esej.

Nejspíš ji zahrnul tolika komplimenty, aby naplnil pohár její sebeúcty až po okraj, a omámil ji jimi natolik, že jí nepřipadalo divné, když odešel z pokoje a byl až moc dlouho pryč. A ona ignorovala instinkt, který jí napovídal, že k ní Garrett není tak upřímný, jak tvrdí.

Když jsme se Sophií byly malé – dvě drobné blondýnky narozené jen rok po sobě, nerozlučné, s neotřesitelným sesterským poutem, se stejně odřenými koleny a životy tak pevně propletenými, že si nikdo nedokázal představit jednu bez druhé –, nikdo nám neřekl jinak než Linden Sisters.

Nebyly jsme Nora a Sophie. K čemu by bylo mluvit o nás jednotlivě, když jsme byly vždycky všude jen spolu?

Nevzpomínám si, kdy se to změnilo. Asi když mi světlé vlasy ztmavly a moje myšlenky se osamostatnily. Když mi naše existence coby jediné bytosti začala připadat jako oprátka utažená kolem krku.

A tak jsem začala trhat pouta, která nás spojovala, odírat jejich vlákna, až se roztřepila. Když na mně Sophie lpěla ještě silněji, odtahovala jsem se o to dál, dokud se z nás nestaly Nora a Sophie a na čas, kdy jsme byly prostě jen Linden Sisters, už si nikdo nevzpomínal.

Nevím, jestli mi to někdy odpustila. Ale moje role už byla taková. Kam až mi paměť sahá, moje máma mi opakovala, že na slzy není čas. Sophie byla ta, která plakala. Já byla ta silná.

Bud' silná, Noro, slyším mámin hlas, kdykoli se mě zmocní emoce. A její hlas jsem slyšela i tehdy. Říkal mi, ať se od Sophie odtrhnu.

A tak jsem to udělala. I když Sophie nechápala proč. A nejsem si jistá, jestli si to místo, které jsem do té doby zaujímala já, dokázala někdy vyplnit.

A tudíž je její vztah s Garrettem Packardem alespoň zčásti moje vina. Ať se děje cokoli, já jsem ta starší sestra. Jak říkali rodiče, moje povinnost je o sestru se postarat.

Co ale Sophie nikdy nepřizná, je fakt, že jsem tím osvobodila i ji. To, co je v ní nejkrásnější – její nakažlivá radost, její živelný duch,

ten magnetismus, kterým ovládne každý prostor, kde se objeví –, to všechno bych v ní zadusila.

A já se o ni *postarala*. Udělala jsem, co ona udělat nemohla, a udělala jsem to pro ni, možná víc než pro sebe.

A asi to mi ten den zabránilo, abych se smílovala nad Garrettem. Protože, víte, vždycky budu mít povinnost postarat se o Sophii, a pokud Garrett Packard něco tají, představuje hrozbu.

Seděli jsme tam s Garrettem, dívali se jeden druhému do očí, ty jeho byly tak naléhavé, že bych mohla přísahat, že jimi pulzuje tlukot jeho srdce – a to byl ten okamžik, kdy jsem si slíbila, že tomu přijdu na kloub. Že zjistím proč.

Proč má Garrett takový strach. Proč je najednou tak zoufalý z toho, že ukradl esej a že se na to teď přijde.

To byl ten přesný okamžik, kdy jsem se rozhodla odhalit všechna tajemství Garretta Packarda.

KAPITOLA DRUHÁ

SOPHIE

Chybí mi ta holka, kterou jsem bývala.

Ta, kterou jsem znala. Sophie Lindenová. Tanečnice. Garrettova holka. Oblíbená. Se všemi kamarádka.

Teda, skoro se všemi.

Ale pak Garrett zmizel a všechny tyhle části mého já zmizely s ním, země se mi rozlámala pod nohama a začala se propadat a nutila mě vybrat si, na kterou stranu skočím. Všechny kousky spojené s Garrettem teď leží někde dole rozdrcené na prach a já tu stojím sama a v dohledu není nic než prázdnota. Sophie Lindenová. Tanečnice. A nic víc.

Vím přesně, jak uboze teď vypadám. Celý můj svět zničený jen nepřítomností jediné osoby. Nejsem zrovna ikona feminismu. A určitě o tom nebudu vyprávět svému životopisci, až se jednou někdo rozhodne sepsat příběh mojí taneční kariéry.

Jenže je tak těžké jít dál, když vám někdo neustále připomíná všechno, co nevíte o zmizení svého kluka, protože jedna taková chodící a mluvící připomínka bydlí přímo u vás doma, spí ve vedlejším pokoji, a přestože je to vaše *sestra*, nechce vám o tom všem říct ani slovo.

Vlastně to není tak docela pravda. Ona říká slova. Říká slova značky Nora. Říká: „Vážně, Sophie, ty a ta tvoje přehnaná představitivost,“ když jí povím, že jsem ji viděla na halloweenském večírku. A když odpovím, že si nic nepředstavuju a že jsem ji *poznala*, řekne: „Předpokládám, žeš byla opilá. Nejspíš bys nepoznala ani sama sebe.“ A je fakt, že to se *jednou* stalo, ale byl v tom zapletený pan

Jägermeister a stejnou chybu už jsem víckrát neudělala.

Vím, co jsem viděla. I když policajtům jsem řekla něco jiného.

Kolem ramen se mi ovinou kostnaté paže a pevně mě stisknou, setrvačnost Isina objetí nás obě málem povalí na podlahu tanečního studia.

„Přijdeš se připravovat k nám?“ Její hlas je až moc veselý, jako by nás její vynucená radost mohla donutit zapomenout, že dneska je to přesně měsíc, co se Garrett pohřešuje.

„Jo. Jen potřebuju doběhnout domů a dát si sprchu.“

Ani nevím, proč tam dneska jdu. Nebo co tam vlastně budu dělat. Poslední večírek, kam jsem šla, skončil tím, že jsme se s Garrettem pohádali. To bylo naposled, kdy jsem ho viděla. A naše poslední slova nebyla hezká.

Neměla bych tam chodit. Ale mamka po mně začíná divně koukat. Tím pohledem, co říká, že se co nevidět začne vyptávat. A mým největším cílem je momentálně dát se trochu dohromady a vyhýbat se potížím. Kvůli jednomu malému incidentu potom, co Garrett odešel (týkal se Jessicy Hortonové a nelituju ho), to mám doma trošku nahnuté. Máma vyhrožuje, že jestli se „nesrovnám a nezačnu sekat latinu,“ nenechá mě jet na letní taneční soustředění v New Yorku, na které se chystám už skoro rok.

Takhle doslova to řekla. Jako by byla můj děda. A pak bouchla dveřmi a šla do práce.

Pár vteřin nato strčila hlavu do dveří a dodala, že jestli o tom všem, co se stalo, řeknu jediné slovo před tátou, nepojedu nikam.

Táta o tom soustředění ví. Jasně že to ví. Platí to. Pocit viny, že nás všechny opustil kvůli svojí sekretářce, ho nutí vypisovat šky, kdykoli je potřeba. Máma jen nechce, aby se dozvěděl o našich problémech, protože pak by *ona* vypadala, že jako rodič selhává.

Srovnat se. Sekat latinu. Jet na soustředění, udělat dojem na Olivii Winsteinovou, abych mohla strávit čtvrták na konzervatoři.

Všechno, co musím udělat, je být přesně jako Nora.

Připadám si, že jsem předurčená k selhání.

A jestli selžu, budu místo toho přesně jako máma. Zůstanu trčet ve stejném městě, kde jsem vyrostla, budu ignorovat život, který žiju, a snít o jiném, který jsem mohla mít.

Zatáhnu za stužky baletních špiček, až spadnou na zem, a Isa mi je strčí do batohu. „Charla nepřijde.“

„Co? Proč?“ Vždycky jdeme všechny tři, já, Isa a Charla. Není to ono, když někde nejsme všechny tři. Většinou. Poslední dobou už to tak neplatí.

„Je jí blbě.“ Isa se na mě podívá a vzdychne: „Nemusíme tam chodit.“

„Já tam chci jít.“ Trochu.

„Ne, nechceš.“

Natáhnu si na hlavu kapuci a vstanu. „Jdu tam. *Jdeme tam.*“

Isa na mě zlostně mžourá, tmavé oči má zúžené, pohrozí mi pěstí. „Sophie Lindenová. Já se z tebe zblázním.“

„Isadoro Morenová.“ Nedaří se mi působit tak hroživě jako jí.

Kdybychom si psaly esemesky, v tuhle chvíli by mi poslala svou fotku, jak si drží vedle hlavy bačkoru a chystá se ji po mně hodit.

Protože já jsem já a Isa je Isa, posílá mi tenhle obrázek celkem často.

Strčím hlavu do batohu a hledám klíče. Nora by si je dala do kapsičky, aby je vždycky rychle našla. „Já tam chci jít. Fakt. To jen...“

„The Stans.“

„The Stans.“ A zejména pak již zmiňovaná Jessica Hortonová.

Nikdy by mě nenapadlo, že se Garrett může někdy stát ještě větším idolem, než když byl náš hvězdný quarterback, král školního plesu a vůbec slunce v centru oběžné dráhy Birmingdalské střední. Ale pak zmizel a nějak se stalo, že fanatismus lidí ještě narostl. Exponenciálně.

A tak se zrodily The Stans – skupina jeho skalních fanynek, co

uctívají Garrettovu památku a nenávidí mě za to, že v ní mám nějaké místo. Některé si dokonce myslí, že je to všechno moje vina.

Protože pravda je, že nikdo neví, co se Garrettovi *doopravdy* stalo. Přes všechno policejní vyšetřování, soukromé detektivy, co si najali jeho rodiče, a samotné The Stans, které zrekonstruovaly snad každý jeho okamžik na zeměkouli, nemůže nikdo říct jistě, jestli se opravdu ztratil, anebo je přesně tam, kde chce být.

Což jim nebrání v tom, aby se ho snažily oživit – tím nejtrapnějším možným způsobem.

Jako kdyby třeba mohl zapomenout, proč se rozhodl zmizet, když nalepíme na zdi školy dost koláží z jeho fotek a #ComeHomeGarrett dostane dost lajků.

Moje prsty zavadí o kousek papíru, vytáhnu ho z batohu. Je zmačkaný, popsáný máminým písmem – nákupní seznam, co mi pečlivě sepsala. Zřejmě jsem slíbila, že se o něj postarám, a pak jsem to neudělala.

Rozepnu zip nadoraz a mžourám dovnitř, přehrabuju legíny, trikoty, celoroční zásobu gumiček do vlasů a spon na drdoly, ale klíče nikde.

„Neztratilas je?“ Isa neřekne „zase“, ale myslí si to.

„Ne.“ Popadnu chumel sponek, které se zamotaly dohromady, a zastrčím si ho do kapsy.

„Hmmm.“ Udělá krok dozadu, usmívá se, ale ten její pohled říká, že mi nevěří.

„Kam jdeš?“

„Podívat se ti do kapes bundy.“

„Nemám je v kapse bundy. Dávala jsem si je *do batohu*.“ Střelím po ní pohledem, ale to už dělá další krok. „Iso. Iso!“

Vystřelí ze dveří, taktak se vyhne botě, kterou jsem po ní hodila, a já obrátím batoh vzhůru nohama a vyklepu z něj všechno na jednu hromadu, abych ty zatracené klíče konečně našla. Potřebuju dokázat,

že jsem je neztratila, dříve než se vrátí, aby musela uznat porážku.

Přehrabuju tu kupu, ale klíče nikde nejsou, i když vím, že jsem je do batohu dávala. *Vím to.*

Ale pak se mi všechny myšlenky na klíče rázem vykouří z hlavy. Vlastně všechny myšlenky vůbec. Protože teď se dívám na jiný kus papíru. Popsaný jiným rukopisem.

Růžek mě škrábe do prstu, papír se mi třese v ruce. Napříč přes lístek je Garrettovou rukou naškrábáno: *Chybíš mi, zlato.*

Na kůži mě náhle studí pot a trikot je mi příliš těsný, stahuje mě tak, že se nemůžu pořádně nadechnout.

Myšlenky se vrátí a zápasí jedna s druhou, každá z nich se dere do popředí.

Nepamatuju si, že by mi tohle dával. Nedělala jsem v batohu pořádek už celou věčnost – možná jsem to prostě předtím jen přehlídla.

Ale ne, na to je ten papír moc nový, moc bílý. A už je to přece měsíc.

Chci doufat. Chci sama sebe přesvědčit, že to něco znamená. Ale nedává mi to vůbec smysl, ta představa, že se Garrett vrátil, jen aby mi strčil vzkaz do tanečního batohu. To se Garrettovi nepodobá.

Jenže Garrettovi se nepodobá ani to, že někam zmizel uprostřed noci. A to, jak se ten večer choval – jak byl nervózní, jak byl *vyděšený* –, to se mu nepodobá už vůbec.

Vzkaz se mi třese v ruce, slova se mi rozmazávají v závoji slz. Tak strašně ho chci mít tady, to zoufalství se mi zavrtává až do kostí a vyhání mi z hlavy všechno ostatní. Kdyby se mi vrátil, bylo by to, jako by se svět dal zase do pořádku, konečně by ze mě zmizela ta tíha, že nevím, kde Garrett je, jestli mu nic není, jestli jsem ho ze svého života vyhnala vlastní vinou, nebo mu někdo jiný nedal na vybranou, to všechno by bylo najednou pryč.

Byla bych zase Sophie Lindenová. Byla bych vším, čím mám být.

Rychle zkontroluju telefon, ale žádné volání od Garretta nevidím.

Ani žádné textovky.

Tohle je Garrettův rukopis. Vím to. Ale už je to *měsíc*, a já dostanu jen krátký vzkaz, který jsem vlastně ani vůbec nemusela najít?

Má ruka se i s papírem sevře do pěsti, drtí ho a mačká, dokud z něj nezbyde víc než malá kulička, pak vezmu i seznam od mamky a utíkám obojí zahodit do koše.

Tak, a je to pryč. Zapomenuto. Jako Garrett.

Okamžitě kuličku zase vytáhnou z koše a snažím se (marně) lístek uhladit na stehně, bílý papír kontrastuje s růžovými legínami. Možná to nic neznamená. Anebo to možná znamená všechno.

Ve dveřích se objeví Isa a já nahlas vyjeknu, což mi vyslouží její povytažené obočí.

Drhnu si dlaněmi ramena, zhluboka dýchám, nechávám se konejšit důvěrně známými vůněmi tanečního studia – lak na vlasy a dřevěné barre tyče, parfém a pot. „Nenašla jsem je.“

Isa se usměje a mé vyplašenosti si našťěstí nevšímá. „To proto, že jsem je našla já.“

Zvedne v ruce klíče, které jsem si stoprocentně *nedávala* do kapsy bundy, a já jí je vyškubnu. „Tentokrát vyhráváš.“

„Vyhrávám vždycky. Vyzvednu tě za dvě hodiny.“

A pak je fuč a nechá mě tu v mých zmatcích samotnou. To nikdy nedopadá dobře.

O pět minut později už mířím k autu, batoh se mi houpe na rameni a s každým krokem mě plácne do boku. Těsně přede dveřmi se ještě zastavím a rozhlédnu se po parkovišti.

Je prázdné. Jistěže je prázdné. Garrett na mě nečeká s pugétem v náručí, aby mi dal najevo, jak moc se mu po mně stýskalo.

Není ani za křovím. Podívám se pořádně.

Garrett je *pryč*. Udělám líp, když se s tím už konečně smírím.

Je pryč, protože chce být pryč. A Garrett názory nemění.

The Stans, jeho rodiče, lidi ze školy, co ho znali jen z dvouminutových

rozhovorů na chodbách, všichni si můžou myslet, co chtějí, ale já Garretta znala. A už to samo znamená, že o něm vím víc než kdokoli jiný. Všichni ostatní nemají nic než domněnky a dohady.

A taky vím, co mi řekl toho večera. Víím, že mě prosil, abych odjela s ním. Jenže mě ani nenapadlo, že to myslí vážně. Měla jsem se ho víc vyptávat. Dát si tu práci a položit mu víc otázek. Garrett nikdy nebyl nějaký snílek – utéct spolu ze střední školy, to byla fantazie tak divoká, že jsem si to nedovedla představit ani já. Ale víím, že měl z něčeho strach. A taky víím, že mi nechtěl říct z čeho.

Jediná fakta, která nemůže nikdo popřít, jsou tahle: dva dny před svým zmizením Garrett vybral ze svých úspor deset tisíc dolarů. A v autě nechal vzkaz, psaný vlastní rukou, jak potvrdili i grafologičtí experti.

*Ahoj mamí a tatí,
musím jít vlastní cestou.
S láskou
Garrett*

A víte, kdo žádný vzkaz nedostal? Komu nikdo ani nezavola! Komu nikdo nevysvětlil, že na „vlastní cestě“ není místo pro jeho dlouholetou přítelkyni?

Mně.

Poprosil mě, ať jdu s ním, a já odmítla. A tak odešel beze mě. Nechal mě tu samotnou nést tíhu toho, kým jsme kdysi bývali, a já si nejsem jistá, jak dlouho to ještě dokážu. Někdy mi připadá, že už nejsem ani ta Sophie Lindenová, tanečnice – jsem jen připomínka něčeho, co je ztraceno.

A všichni, kdo si myslí, že Garrett se opravdu ztratil, že ho tu noc potkal nějaký strašný osud, si zároveň myslí i to, že jsem si něco nechala pro sebe. Že ukrývám nějaké ohromné tajemství, a kdybych

ho konečně prozradila, všechno by se změnilo a byla by větší šance Garretta najít.

A v *tomb*le ohledu mají bohužel pravdu.

NORA

Seděla jsem sama v kanceláři ředitele Wentvilla. Jak jsem se tam ocitla, na to si zkrátka nemůžu vzpomenout.

Ale zato si dobře vzpomínám, že jakmile odešel s Garrettem vedle do ředitelny, vyskočila jsem ze židle.

Je to zvláštní věc, komu se lidi rozhodnou věřit. Nikdo z nás si to nezaslouží víc než ostatní. Ale přesto jsem v tuhle chvíli dostala důvěru já.

Měl mě Wentville nechat samotnou ve své kanceláři, s přístupem ke všem systémům, do kterých byl právě přihlášený? Jistěže ne. Bylo to od něj hloupé.

Zato mně se to docela hodilo.

Otevřeným oknem vanul dovnitř větřík, čechral papíry rozložené po stole a probouzel mi na pažích husí kůže, vnášel do zatuchlé místnosti tóny magnolií a vzácného říjnového deště. Byl to jeden z těch dní, kdy oceán jako by pronikal až do vnitrozemí a vdechoval všemu vůni slané vody a písku.

Ale děšť to jako vždycky vzdal, po okrajích rolet se objevily neústupné sluneční paprsky a odrazily se od počítačového monitoru, z něhož zářily moje odpovědi.

Vklouzla jsem do ředitelovy židle, ještě teplé od jeho těla.

Bylo to velice nepřijemné.

Zatímco se ke mně z chodby nesl jeho hlas, střídaný tím Garrettovým, zavrtěla jsem myší, aby se monitor probudil. Wentvillův hlas zněl smířlivě, jako by ho k jeho rozhodnutí donutila nějaká vyšší moc. Jako by celý ten průšvih nebyla Garrettova vina.

Na monitoru se objevovalo okno za oknem. Různé dokumenty v různých stádiích úprav, e-mailová schránka s příliš mnoha nepřetčenými zprávami, internetové prohlížeče, které jsem radši neotvírala ze strachu, že zjistím, co si ředitel Wentville ve volných chvílích vyhledává, a nakonec přesně to, co jsem potřebovala.

Hleděl na mě školní informační systém a v něm letošní výsledky Amber Donahueové. Stačí říct, že Amber letos žádného premianta, co chce pronášet maturitní projev, ohrožovat nebude.

Zapsala jsem Garrettovo jméno, klávesy mi klapaly pod prsty. Zatajila jsem dech, když hlasy za dveřmi začaly zesilovat.

Zdálo se mi, že Garrett pomalu ztrácí hlavu – a bylo by to jasné každému, kdo by šel okolo.

Je jen hodně málo věcí, o kterých se dá říct, že je máme s Garrettem společné, ale jednou takovou vzácnou výjimkou je možná touha chránit svou pověst. A já osobně bych se v ředitelně nikdy takhle nepředváděla, pokud bych nebyla velmi, *velmi* rozrušená.

Když se mi na monitoru objevila Garrettova karta, začalo mi to dávat smysl.

Měl problémy. Nijak hrozné. Nic, co by si průměrný student už nemohl opravit. Jenže Garrett neměl být průměrný student.

To je možná další věc, kterou jsme měli společnou.

Za mnou se ozval křik a já musím trapně přiznat, že jsem leknutím nadskočila. Kdyby teď Wentville vešel do kanceláře a našel mě u počítače, ani já už bych nevymyslela výmluvu tak dobrou, aby mě ušetřila okamžitého vyloučení. Ale byli to jen studenti, co šli na oběd přes dvůr pod oknem, kde jsem teď měla být i já, kdyby nebylo Garretta Packarda, toho hnusného podvodníka.

Prošla jsem i další tabulky v Garrettových záznamech, ale neobjevila jsem tam nic zajímavého. To, co už jsem viděla, mi ale stačilo.

Garrettovi se něco přihodilo. Něco, kvůli čemu to s ním začalo jít od deseti k pěti. Něco, co ho dokonce donutilo podvádět.

Napsala jsem zase Ambeřino jméno a vrátila systém přesně do té podoby, v jaké jsem ho našla, protože jsem nechtěla poskytnout řediteli důvod, aby ztratil svou bláhovou důvěru v mou osobu.

Pak se otočila klika. Vyskočila jsem z Wentvillovy židle a vklouzla zpátky do té svojí těsně předtím, než se objevil ve dveřích. Měl manžetové knoflíčky a k nim khaki kapsáče. Tragické.

Narovnal si kravatu a zhroutil se do židle. Horní ret se mu leskl, jako by za sebou neměl normální rozhovor, ale několik koleček na atletické dráze.

Bezpatěrní patolízal.

Vzdychl. „Tak tedy, slečno Lindenová, já vím...“

Nepřestal mluvit, ale taky neřekl nic zajímavého ani podstatného, a jelikož tohle je mé doznání, nebudu tady marnit čas rekonstrukcí jeho proslovu.

Určitě čekal, že budu proti jeho rozhodnutí protestovat. Vypadal tak hrozně rezignovaně, že by se mi ho možná bylo podařilo přesvědčit, ale já měla momentálně jiné zájmy.

I tak jsem ho v tom nechala vykoupat, netrpělivě čekat na mou odpověď, hrozit se argumentů, které vyslovím a na které on nebude mít co říct.

Místo toho jsem řekla jen: „Vy víte, že to byla moje esej.“

Znovu vzdychl, tentokrát ještě hlasitěji. „Doufám, že chápete, v jaké situaci jsem se ocitl, slečno Lindenová.“

Ano, to jsem chápala, možná dokonce líp, než si dovedl představit.

Posbírala jsem si svoje věci a vstala. „A já doufám, pane řediteli, že až udělám, co budu muset, přijmete odpovědnost za situaci, do které jste dostal *vy mě*.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

NORA

Vypadal velmi nepatřičně, ten pot, co se střídal Garrettovi na spáncích.

Sophii to podle všeho nevadilo. Položila mu na slizké čelo hřbet ruky, jestli nemá teplotu, jeho vždy oddaná a starostlivá přítelkyně.

Usmála se na něj a on se pokusil jí úsměv opětovat, ale oči mu pořád ujížděly doleva. Na mě.

Já jsem stála o dost dál na chodbě, tak daleko, aby si mě Sophie nevšimla. Nechtěla jsem, aby věděla, že mi Garrett ukradl esej. A vážně jsem pochybovala o tom, že by si to přál on.

S ním jsem to samozřejmě nehodlala rozebírat. Nikdy jsem neviděla Garretta tak vyvedeného z konceptu a říkala jsem si, že mu to určitě nevydrží dlouho. Což znamenalo, že musím udeřit rychle.

Počkala jsem ještě několik minut, kdy se ho Sophie snažila přemluvit, aby s ní odešel ze školy, zřejmě aby si sedli někde v parku, než jí začne hodina tance, a pozorovali mraky, jak se natahují a proměňují do podob připomínajících živé tvory. Taky jsme to spolu dělávaly. Kdysi.

Ale Garrett jí řekl, že nemůže. Schůze fotbalového týmu. Mrzí ho to.

Mizerná lež. Dala se tak snadno odhalit.

Sophie se zamračila a v očích se jí leskla upřímná lítost. Záleželo mu na ní, možná víc, než by si přál. Sophie tohle v lidech probouzela. Stačilo jí mrknout a vaše srdce bylo ztracené, uvelebené v jejích otevřených dlaních.

Byla to právě tahle její schopnost – přesněji celá ta podstata, která

činila Sophii tím, kým byla –, co nás nakonec rozdělilo. A stejnou měrou k tomu přispěla i má podstata.

Sophie nikdy netrpěla nedostatkem pozornosti – dostávala nekonečný přísun pozvánek na návštěvy a narozeninové oslavy už od chvíle, kdy nastoupila do mateřské školky. Každý den vytahovala z malého batůžku hromady neumělých dětských kresbiček, na kterých se držela za větvíčkovou ruku s tou nebo onou holčičkou pod nápisem BFF, nejlepší kámošky navěky.

Až o mnoho let později, když jsem zjistila, že se naši rodiče snaží její společenský kalendář přede mnou tajit, aby mi to nebylo líto (zcela zbytečně), a zároveň mě prosili, abych před ní nerozváděla vlastní úspěchy, aby si Sophie nepřipadala horší než já, jsem si uvědomila pravdu: jedna druhou jsme brzdlily.

Každá jsme kráčely jiným směrem a naše pouto – nerozlučné, nezničitelné pouto, na kterém jsme obě tak lpěly – nás přikovávalo na místo, dávalo nám kořeny, táhly jsme od něj každá na jinou stranu, ale nikdy se neposunuly ani o pídí, nemohly jsme následovat ty verze sebe samých, které se z nás měly stát.

A tak jsem udělala to, co ona udělat nemohla – zlomila jsem nám oběma srdce a nechala zbytek světa, aby se o Sophii podělil.

Nebudu rozebírat, kolikrát jsem si přála, abych to byla neudělala.

Schovala jsem se za skupinku lidí z kapely. Sophie odešla od Garretta a ruku v ruce s kamarádkami odhopsala po chodbě. Garrett, sám, vykročil ke mně.

Chytil mě za loket, zaryl mi prsty do svalů, jako by se všechna jeho frustrace soustředila do toho jediného bodu, a otočil mě.

Jeho pokus o vyjádření převahy jsem neocenila.

Zavrtala jsem paty do podlahy, zatnula svaly na nohou a Garrett zavrával dopředu. Nejdřív se tvářil zmateně, pak šokovaně.

Kolika lidem Garrett Packard den co den určoval směr, jak se mu zlíbilo? Asi mnoha.

Zarazil se, zíral na mě z výšky, jako by mě chtěl studovat, jako nějakou odchylku, otravnou překážku, co vzdoruje a nechce se napasovat do jeho světa, podle jeho vůle.

Pustil můj loket, dlouho na mě zíral přimhouřenýma očima, a pak smířlivě máchl paží, jako že mám začít já.

Odolala jsem potřebě vytřepat si paži, abych se zbavila mravenčení, co mi vystřelovalo až do konečků prstů.

Rozhlížel se po zástupech studentů, co se šourali kolem nás, oči mu tékaly, jako by měl strach, že by nás někdo důležitý mohl vidět spolu. Pak se ke mně naklonil a zamumlal mi do ucha: „Nemůžeš to říct Sophii.“

Bylo to konstatování. Jako by si tím byl jistý.

„Vlastně *můžu*. A taky –“

„Noro.“ Znovu mě chytil za paži, aby mě zarazil, a rychle ji zase pustil. Možná nakonec není tak hloupý. „Noro, prosím.“

Prosím. No páni. Ten umí člověka překvapit.

Pokračovala jsem ke knihovně, kde jsme si měli odkroutit první odpoledne svého trestu, a Garrett šel za mnou. Jeho vyděšená, rozklepaná energie na mě přímo tryskala.

Nechala jsem ho trpět, utápět jeho strach v chóru bouchajících dvířek, chraplavého smíchu, bot vrzajících na lesklých dlaždičkách, dokud jsme nedošli do ticha knihovny.

Tady jsem to milovala – ne tolik jako v normální knihovně, kde mírnou vůni desítky let starého papíru nepřebíjí zvětralá káva zanechaná studenty, ale pořád to bylo vítané útočiště.

Oáza klidu uprostřed chaosu.

Vždycky mi bylo záhadou, proč mají lidi pocit, že touha po samotě je příznakem poruch osobnosti. Možná ti, co nikdy nechtějí být sami, mají jen strach, co by jim jejich vlastní myšlenky mohly odhalit.

Hodila jsem si batoh ke stolu v rohu, obklopenému řadami regálů, a Garrett se roztekl na židli, jako by už neměl energie ani na to zůstat

sedět vzpřímeně.

„Neboj,“ zašeptala jsem. „Tady jsi v bezpečí.“

To bylo asi zcela zbytečné konstatování evidentního faktu, ale nebyla jsem si jistá, jak moc je Garrett momentálně schopen vnímat.

Unaveně se na mě usmál a položil na stůl svůj zápisník.

Jakkoli mi bylo protivné si to přiznat, pochopila jsem, co na něm Sophie vidí. Byl atraktivní podle konvenčních měřítek, okouzlující takovým očekávatelným způsobem a vyzářoval sebedůvěru bez ohledu na to, jestli k ní měl důvod.

Tedy za normálních okolností.

Posadila jsem se na židli proti němu, aby se na mě musel podívat. „Proč jsi ukradl mou esej?“

„Neukradl.“

„No jistě.“

Trpělivě si povzdechl, jako bych ho takovou trivialitou nespravedlivě obtěžovala. „Tiskl jsem si svou esej u vás doma, jasný? Musel jsem si omylem vzít tu tvou.“

Měl celou cestu ke knihovně na to, aby vymyslel věrohodnou výmluvu, a on přijde s tímhle. „A jak se nahoře ocitlo tvoje jméno?“

Zamumlal: „Sakra!“ a schoval obličej do dlaní.

„Garrette.“ Mluvila jsem dál tiše, až konejšivě. „Oba víme, jak to bylo. Takže, dokážeš teď napsat jinou esej?“

Odpověď zněla samozřejmě ne – kdyby byl schopný napsat vlastní esej, udělal by to rovnou –, ale on odpověděl: „Jistě!“, jako bych ho ještě urazila.

Povytáhla jsem obočí, Garrett polkl a jeho tvář byla najednou jemnější, mírnější. Pronesl napůl šeptem: „Někdy vypadáš úplně jako ona.“

Nepřiznávám ráda, že to mnou trochu otrásl, slyšet, jak mě přirovnává k Sophii. Myslela jsem, že o tuhle podobu už jsme přišli.

Cizí lidi se nás ptávali, jestli jsme dvojčata. A nikdo jim to nemohl

mít za zlé – světlé vlasy se nám prolínaly nad věčně propletenými pažemi, naše zelené oči byly takřka k nerozeznání až na úzký hnědý kroužek okolo těch mých. To bylo ale předtím, než mi vlasy ztmavly. Teď už nás za dvojčata nikdo nemá.

„Noro.“ Do jeho hlasu se vrátila úpěnlivost, žalostná, skoro dojemná, až mi šla na nervy. „Prosím, neříkej to Sophii.“

Na ostrou linii jeho líce dopadl sluneční paprsek, zahalil ho svým mlhavým závojem, zvýraznil v jeho tmavohnědých očích jantarový odstín.

Byla jsem v pokušení cítit k němu lítost. Působil tak ztraceně, tak smutně. Jako ubohý kluk, smolař, co se jen špatně rozhodl. Ten impuls jsem rychle zahнала. Ukrást mi školní práci nebyl jen nevinný špás, a jestli mi instinkty napovídaly správně, byla to pro Garretta Packarda jen jedna z mnoha chyb. I když pravděpodobně jedna z prvních, za kterou měl nést odpovědnost.

Je velkou, ač neuznanou pravdou, že chyby si můžou dovolit jen bílí muži.

„Fajn.“ Jakmile to slovo opustilo moje rty, z ramen mu spadlo všechno napětí. Dokud jsem ale nedodala: „Pod jednou podmínkou.“

„Mluv.“

„Řekni mi, proč jsi to udělal.“

Nadechl se, skoro zalapal po dechu, a já věděla, že to byla špatná otázka.

Kdybych měla ještě jeden pokus, zeptala bych se, čeho se tak bojí.

Chodil na AP kurzy stejně dlouho jako já. *Měl by* být schopný napsat takovou esej jako nic. Ale něco se mu stalo, něco mu tak rozhodilo celý jeho svět, že najednou nebyl schopný sesmolit jedno-
duchou slohovku. A on za žádnou cenu nechtěl, aby se o tom něčem dozvěděla Sophie.

Poklepával tužkou o lesklou desku stolu, do rytmu s poskakujícím kolenem.

„Prostě jsem na to neměl čas. Naši mají problémy – mezi sebou, chápeš – a celá rodina je z toho vyřízená.“

Lhář.

Garrettovi „naši“, co vím, „mají problémy“, co jsme se my všichni narodili. On ji podvádí jen o trošku víc než ona jeho a půlka města je přesvědčená, že Garrettova mladší sestra je dítě jejich souseda.

Náš stůl zahalil stín, doprovázený závanem chemické vůně růže a gardénie, která se s každým nádechem lepila na patro.

Garrett se usmíval vzhůru k paní Tislerové dříve, než jsem měla šanci zareagovat.

Stála nad námi se zkříženými pažemi a s výrazem nejhlubšího zklamání pronesla: „Vás dva bych tu zrovna nečekala,“ jako by existovala možnost, že tím faktorem, který způsobil, že jsme s Garrettem zůstali po škole, jsem já.

Zírala jsem na ni, jako bych ji vyzývala, ať mě tedy obviní z něčeho, o čem jsme obě věděly, že bych to nikdy neudělala.

Odvrátila pohled. „Tady v knihovně se nemluví a řekli mi, že máte oba psát slohovou práci.“

Odešla stejně rychle, jak se objevila, a nechala mě tu s Garrettem a září odpoledního sluníčka, pronikající dovnitř okny za mými zády.

Naklonila jsem se nad stůl a zašeptala: „Uděláme to spolu.“

Zamračil se, přesně jak jsem čekala. Na mé nabídce nebylo nic logického. Měla jsem být naštvaná, prahnout po tom, aby naprosto selhal, chtít se dívat, jak trpí.

Jenže tlumené rozhovory pod despotickým okem paní Tislerové by mi stejně nepřinesly to, co jsem chtěla.

Garrett se šeptem zeptal: „Ale jak?“

„Sejdeme se – u vás, samozřejmě – a napíšeme ty slohovky spolu.“ A pak jsem dodala: „Aby bylo jisté, že zase nebudou podobné,“ protože i když jsem věděla, že nic takového nehrozí, věděla jsem taky, že Garrett není zase takový hlupák, aby přijal mou pomoc, aniž bych

mu vysvětlila, proč mu chci pomáhat.

A kdybych k sobě měla být úplně upřímná, nešlo tady jen o Sophii. Jedna moje část prostě nebyla ochotná dopustit, aby to Garrettovi prošlo bez potrestání. Pracovala jsem moc tvrdě, obětovala jsem až příliš, abych si nechala zkazit pověst od rozmazleného pubertáka, co se vydává za dospělého.

Kdyby na Brownu zjistili, že jsem „podváděla“, celý můj plán by byl v háji.

Jediný způsob, jak zajistit, že Garrett bude potrestán a já zproštěna obvinění, bylo nalézt důkaz o jeho podvodu. A to bylo v mých silách.

Prohrábl si rukou vlasy a zamumlal: „Já nevím.“

Sophie. Tohle pro něj bylo riziko. Pustit mě k sobě domů. Hodiny, které spolu strávíme a pro které si bude muset vymyslet věrohodnou výmluvu.

Ale jakou měl druhou možnost? Budoucnost, kterou si naplánoval, se vypaří, rozplyne se ve vzduchu jako obláček kouře.

Samo o sobě to byla zkouška. Co všechno je ochotný riskovat? Jak moc se Garrett Packard bojí?

Podíval se mi do očí, ani jeden z nás nemrknul.

Odpověď na svou otázku jsem znala dřív, než mi vyšla z pusy. „Jak velký problém budeš mít, když v tomhle předmětu propadneš?“

KAPITOLA PÁTÁ

SOPHIE

Večírek je příšerný, ale jsem tak opilá, že je mi to fuk.

Kolem mě se vlní hudba, vlévá se mi do myšlenek a utápí ty špatné. Na jazyku mi ulpívá sladkost brusinek, maskuje chuť vodky, a končetiny skoro necítím.

To ochromení se mi šíří až do hrudi, otupuje naléhavost vzkazu od Garretta, vyplavuje ze mě myšlenky, které se stydím si připustit. Že jsem tajně doufala, že ho tu dneska najdu. Že ho hledám v každé postavě, která se objeví. Že každý rozhovor je pro mě očekáváním, nadějí, že ten člověk řekne jeho jméno a poví mi, že Garretta viděl, že od něj taky dostal vzkaz, že se život může vrátit zase k normálu.

„Co je s tebou, Malá Lindenko?“

Z mé minuty ticha mě vytrhne hluboký hlas a já pracně otevřu oči. Dávno předtím ale vím, kdo promluvil – nikdo jiný už mi Malá Lindenko neříká. Už spoustu let. Od té doby, co jsme s Norou přestaly být nejlepší kamarádky. „Ahoj Adame.“

Adam Russo. Tight end a záložní quarterback. Garrettův nejlepší kamarád a můj soused. Je to doslova ten poslední člověk, se kterým se mi chce mluvit, když mám do paměti vypálený ten papír se vzkazem.

Najednou nevidím nic jiného, protože Adam je stejně velký, jako byl – *je* – Garrett. Vysoký, urostlý, tak silný, že by zvedl v benchpressu tři holky jako já. Má tmavou středomořskou pleť a havraní vlasy, co si rád prohrabuje rukama, když chce udělat dojem na holky.

Otře si rukou zátylek a křičí na mě, abych ho slyšela přes hudbu a chaos desítek hlasů: „Jak se máš?“

Nezajímá ho to. Já ho nezajímám. Takhle divně se Adam chová,

jen když se chce zeptat na mou sestru, ale nechce přiznat, že se ptá na mou sestru.

Jede po ní už od dětství, kdy ji pronásledoval s plastovou sekačkou, co po straně vypouštěla bubliny. Noře se možná taky líbí; jen nevím, jestli by to přiznala.

To by od ní totiž vyžadovalo projevit emoce. Ne. To by vyžadovalo – jaká hrůza! – přiznat, že nějaké emoce *má*. Ale jestli mě posledních pár měsíců něco naučilo, pak to, že Nora nepřizná vůbec nic – a že o ní taky vůbec nic nevím.

Zvednu plastový kelímek. „Jde to, Adame.“

Nejde. Ještě před měsícem bych na takovém večírku nezůstala nikdy sama déle než dvacet vteřin. Nejde o to, že by se ke mně lidi chovali nepřátelsky, nebo by se mi dokonce vyhýbali. Jde o mě. Já jsem ten problém.

Ztratila jsem samu sebe.

Bývala jsem polovina Sophie a Garrettta. To je teď pryč a já na jednu nejsem dost.

Nejsem dost, abych zabránila Garrettovi odejít, ani tátovi, nejsem dost, abych si zasloužila máminu pozornost – aspoň jakmile se v blízkosti objeví Nora.

Adam se zarazí, jen o maličko déle, než by se slušelo, pak mě vezme za loket a vede mě z kuchyně k zadním dveřím ven. V dálce šumí oceán, mírný vítr je prosycený chutí soli a vody. Mohli bychom odtud pohodlně dojít až na pláž a já mám na to najednou hroznou chuť – ležet vedle Isy a být postupně čím dál opilejší, až spolu usneme v písku.

Z každého kouta zahrady slyším volat svoje jméno a křičím zpátky pozdravy, i když přesně nevím, s kým zrovna mluvím.

Kdyby vedle mě stál Garrett, teď bychom se rozdělili. Každý z nás by si šel za svým – úsměvy, smích, a kdyby na středoškolských večírcích byly malé děti (nemůžu doporučit), dávali bychom jim pusinky a ochotně pózovali na fotkách.

Na střední školu v Birmingdalu chodí 1711 studentů. Každého z nich znám jménem.

Adam se usadí se zády opřenými o palmu. Tady venku je trochu klidněji, ale pořád se tomu nedá říkat *klid*. Ve vzduchu duní basy a mísí se s křikem a jekotem dalšího člověka, kterého někdo strčil do bazénu. Od vody se odráží měsíční svit, chvěje se a protahuje na zčeřené hladině.

Adam mě osloví: „Mluvilas v poslední době s Norou?“

Vidíš? Vždycky mu jde o Noru. „Hmm. Jasně. Dneska jsem jí řekla: Noro, mám auto zablokovaný tím tvým, a ona řekla: Jedeš si zlikvidovat pár dalších mozkových buněk, Sophie?“

Protáhne obličej, očividně jsem mu nedala to, co chtěl. Nemůžu se na něj zlobit – ne doopravdy. Je jedním z mála, kdo stihli poznat tu Noru, kterou jsem znala já.

Pro lidi je hrozně snadné vidět jen její uniformu – polobotky oxfordky, áčkové sukně, skvěle padnoucí topy – a předpokládat, že je nafoukaná snobka. A to nemluvím o jejích známkách, o jejích úspěších, o té její auře člověka, co ví prostě víc než kdokoli jiný široko daleko.

Ale pak je tu ještě něco, co se už plno lidí pokoušelo nějak určit a definovat, tohle *něco*, co k Noře lidi táhne, co je nutí přemýšlet o tom, jak silné musejí být ty spodní proudy pod její klidnou fasádou.

Já věděla odjakživa, co to je. Nořinou superschopností je, že je nad věcí. Že je jí všechno absolutně u prdele.

Ne úplně všechno, samozřejmě. Odečtete si známky, školní úspěchy a tak.

Noře je fuk, jestli ji lidi mají rádi. Ne jako mně, když říkám, že je mi to fuk, ale není. Ona prostě neusiluje o uznání ostatních.

Nora nikoho *nepotřebuje*. A přísahám, že lidi to z ní nějak vycítí. *Přitahuje* je to, jako kdyby doufali, že pokud budou moct zůstat dost dlouho v její přítomnosti, budou si moct kousek toho urvat i pro sebe.

Adam se vyptává dál: „Neříkala, že se tu dnes večer zastaví, nebo...?“

Najednou si připadám mnohem strážlivější. „Prosím tě, proč by Nora chodila na večírek? Řekla snad, že přijde na večírek? Viděls někdy Noru –“

„Na to jsem se zeptat nechtěl.“

„No a na co ses teda zeptat chtěl? Protože –“

„Ach jo, nemůžeme prostě zapomenout, že jsem něco –“

„Ne. Ne, nemůžeme.“ Protože Adam zná Noru líp než kdokoli jiný. Možná líp než já. A ona by to sice nikdy nepřiznala, ale já bych klidně přísahala, že spolu poslední dobou chodí. Nebo aspoň nějakou dobu chodili. A pak Nora začala být víc venku než doma. A nebylo to kvůli takovým těm normálním věcem, co dělá běžně. Třeba ráno jsem jí nakoukla do pokoje a vsadila bych se, že v posteli nespala. A pak objevím v tanečním batohu vzkaz od Garretta a teď si Adam myslí, že Nora přijde na večírek – tak jako přišla ten večer, kdy Garrett zmizel.

Ale nic z toho Adamovi říct nemůžu. Nemůžu to říct nikomu, pokud nechci skončit ve vězení za křivé svědectví nebo tak něco. Protože já kvůli ní lhala. Něco pitomého, ubohého ve mně mi zalepilo pusy, když se mě policajti ptali.

Udělala bych pro Garretta cokoli. Cokoli.

Ale přes některé věci prostě nejede vlak.

Kelímek mi upadne na zem, pocáká mi nohy a já zapíchnu Adamovi prst do hrudi. Jestli existuje něco, co je pro mě typické, je to tohle. Samé emoce, samé činy, ale sebeovládání a rozvaha chybí.

Ale já mám právo vědět, co ví Adam. Jasně že jsem se ho vyptávala – proč byl Garrett toho večera tak vyděšený, proč pil, když to jinak během fotbalové sezóny nikdy nedělá. Tvářil se celou dobu, že vůbec není o čem mluvit. Ale teď se chová divně. Nora je moje sestra a Garrett byl můj kluk a já si zasloužím znát pravdu.

Celá se kymácím, všechen vypitý alkohol se mi ve vlnách valí do mozku. „Řekni mi, co se děje, Adame, nebo přísahám –“

V tu chvíli do mě nabourá Isa. Je možná ještě opilejší než já.

Snaží se mi něco šeptat do ucha, ale je tu moc velký hluk a já jsem moc namazaná a nedokážu si její slova poskládat do smysluplných vět.

A pak už je pozdě.

Pochoduje ke mně Jessica Hortonová v čele The Stans.

Asi by mi to mělo dělat starosti. Už jen podle toho, jak se Jessica šklebí, je jasné, že se mě chystá obvinít, že jsem Garrettovi minimálně zničila život, že jsem ho o něj připravila, a možná taky že jsem zavraždila Kennedyho.

Isa zamumlá: „Pojď, vypadneme odtud, Soph.“

Ale do hajzlu s Jessicou Hortonovou a do hajzlu s Melissou Martinovou a do hajzlu i s tou další holkou, na jejíž jméno si momentálně nemůžu vzpomenout. Je v klubu nová – netušila jsem, že se Jessica kamarádí s někým, kdo není bílý a blond.

Jessica pohodí vlasy, zalesknou se v měsíčním světle, a probodne mě pohledem. „Co ty tady vůbec děláš, Sophie?“

Odpovím upřímně: „Chlastám.“

Protočí oči a Melissa a Ta Druhá to udělají taky, jako by si to doma procvičovaly. „To jsem jediná, komu je divný, že jsi na *párty* a chlastáš, když je to přesně měsíc od zmizení tvýho kluka?“

Zmizení.

Nesnáším, jak to lidi pořád říkají.

Když nasednu do auta a odjedu do obchodu, není to *zmizení*. Garrett *odešel*. Možná neznám jeho důvody. Možná se mi nechce přemýšlet o tom, co to znamená, jestli odešel spíš proto, že musel, než že by chtěl. Ale zato vím, že jsem mu ani nestála za to, aby mi o tom řekl.

Po zahradě se šíří ticho, hlasy se ztiší do mumlání a hladina bazénu se uklidní. Jen hučení a šumění oceánu na nás volá z dálky.

V uších mi zní Isin hlas. Prosí. Protože ona ví. „Sophie. Pojd.“

Já se Jessicy ani nikoho z The Stans nebojím. V tom problém nikdy nebyl.

Možná jsem se poslední měsíc držela v ústraní. Možná jsem The Stans nechávala, ať si říkají, co chtějí, beztréstně, protože se *snažím* být lepším člověkem. Snažím se držet, abych si zachránila aspoň budoucnost – protože tanec je to jediné, v čem jsem kdy byla lepší než Nora. Já vím, ubohé. Ale je to pravda. Tak na moje zdraví.

Momentálně ve mně ale alkohol zabil veškeré fantazie o seberozvoji a mě už *unavuje* hrát chodící pomník a hlavní podezřelou zároveň.

Udělám krok dopředu, setřesu Adamovu ruku a Jessice se trošku roztrpěse úsměv, protože v hloubi duše taky ví.

Nezvyšuju hlas. Stejně už nás všichni poslouchají. „Pověz mi, Jessico. O čem ses naposledy bavila s Garrettem?“

Odpověď znají všichni – Garrett dříve ani nevěděl, jak se ta holka jmenuje. Je ironie, že já ano.

To já jsem ji na obědě pozvala, ať si přisedne k mému stolu, zatímco ostatní věčně rozebírali, co vyváděla na večírku na začátku roku. To já jsem jim všem řekla, ať sakra drží hubu a že to, co Jessica Hortonová dělá se svým tělem, je jen její věc, a do děvek jí nadávají jenom ti, co si sami nemají šanci zapíchat.

Už za dva měsíce se ale Jessica rozhodla, že vděčnosti bylo dost.

Takže, stručně řečeno, jsem tu nestvůru, co teď stojí přede mnou, sama *stvořila*.

Znovu obrátí oči v sloup. „Tady jde o Garretta, ne o mě.“

„Přesně. Jde o můjho kluka. Ne o tvýho.“

Adam mě zatáhne za předloktí, připraví mě o už tak křehkou rovnováhu a mně se na chvíli rozmaže svět. Před očima mi víří flekatá mozaika modré vody a sépiových dlažebních kostek, ale hlas mám dál pevný. „Já ho znala líp než kdokoli jinej, a jestli je tu dneska jeden člověk, co má veškerý právo tu bejt, jsem to já.“